

HECE TASLARI

aylık Őir dergisi

95.on5ocak2023

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

yasın mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak

armada/2 d blok nu: 6

onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

95. sayı 15 ocak 2022

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- ◆ Mustafa Pınarbaşı / Arsız Bina / 3
- ◆ Hüseyin Kaya / Nöbet / 4
- ◆ İsmail Özalp Kutlu / Üstadım / 5
- ◆ Kenan Yavuzarslan / Mısra / 6
- ◆ Ali Rıza Kaşıkçı / Beni / 7
- ◆ Tayyib Atmaca / Ahmet Efe ile Şiir
ve Gelenek Üzerine / 8
- ◆ Hanifi Yılmaz / Ben mi Aşk
Bilmezem / 11
- ◆ Songül Özen / Kalmadı / 12
- ◆ Lütviyye Əsgərzadə / Ay Od Yıldız
Pervane / 13
- ◆ Aliyâr Arslan / Kaç Kere / 14
- ◆ Hatice Ayşe Hasan / Dilyâre / 15
- ◆ Hüseyin K. Ece / Gözlerinde
Yeşeren Sabah / 16
- ◆ M. Şirin Aydemir / Benim Adım / 17
- ◆ Xalidə Hicran Seyidova / Məchuldur
İnsan Oğlu / 18
- ◆ Rövşən Xasayoğlu / Tutduğun Yola
Bir Bax / 20
- ◆ Cahit Can / Hal-i Perişanımız / 22
- ◆ Hikmet Elitaş / Yıldızları Yollarına
Sererdim / 23
- ◆ Metin Özarslan / Ah Nazlı Ahıska / 24

◆ Mustafa Pınarbaşı

Arsız Bina

üstümde dağlar var, yüküm çok ağır
bugün her günkünden daha fenayım
feleğin gözü kör, kulağı sağır
meşk ile maziyi nasıl anayım

gittim, kıvrım kıvrım, yollar tükendi
nice baktırdığım fallar tükendi
yapraklar sarardı, dallar tükendi
bilmiyorum nerelere konayım

akar durur ömrüm, kederle, yasla
sevdim her güzeli bir ihtirasla
farkı yok insanın insandan asla
neyim ki, kendimi birşey sanayım

kendim yaptım, kendim yıktım büstümü
bilmem dostum, hısmım bana küstü mü
gezdim dolaştım da yerin üstünü
boşluğa çatılmış arsız binayım

◆ Hüseyin Kaya

Nöbet

bir beşiktim saklanan sesinin gölgesinde
yazgısıyla körebe oynayan bir çocuktum
yosunlanmış su gibi kıyında dilsiz mahzun
yürümeği unuttum konuşmayı unuttum

bir geceydım sabaha er geç yenik düşecek
yüzünle kanattığım çıkmaz düşlerden yorgun
aldığım her bir nefes içimde ilmek ilmek
acıasını işledi gelmeyen yolculuğun

bir ağrıydım yazgında sözcüklerle dağlanan
yurdunda mahsur kalan kanatsız göçebeydim
paslanmış saatlerle gözlerime bağlanan
çoktan geride kalmış yarınları bekledim

kırılmış uykulara tüneyen yokluğunu
ürkütüyor karanlık şimdi dönsem ne yana
çiçeğine darılan içde suskunluğunu
bu hazin mesnevide büyötmek düştü bana

◆ İsmail Özalp Kutlu

Hüzün Kıyılarında

Ne yıldızlar düştü ne gök kapandı
Ben kendi gönlümün zindanındayım
Düşerken kaç yılın cemresi yandı
Yitirdi şavkını mehtabım, ayım
Ben kendi gönlümün zindanındayım

Kim kaçar gecenin karanlığına
Hangi limanlara sığınır düşler
Görünür perdede bir anlığına
Küskün akşamlarda kahpe gülüşler
Hangi limanlara sığınır düşler

Bin asır gelmesen bile beklerim
Gam mı taşıdığın yük ey kervancı
Asılı kirpikten iner göklerim
Gözlerim hasrettir, yüreğim sancı
Gam mı taşıdığın yük ey kervancı

Bir deli rüzgâr ki gelip her akşam
Esmesin diyorsan bırak esmesin
Kaderin yazgısı var ise ne gam
Ruhumun ölmeyi gözü kesmesin
Esmesin diyorsan bırak esmesin

Siz, ey sakinleri suskun diyarın
Acımın gözü pek, kanı sıcaktır
Umudum var, bugün ve belki yarın
Buzdan yürekleri ısıtacaktır
Acımın gözü pek, kanı sıcaktır

Günah ten karartır, kime çağrısı
Ben kendi varımdan arınıyorum
Varlıktan geçmeden bitmez ağrısı
Ölmeden ölüme sarınıyorum
Ben kendi varımdan arınıyorum

◆ Kenan Yavuzarslan

Mısra

Gelme, attığın adım yirminci asra düşer
Sorma, sorduğun sual karanlık kasma düşer

Bilme mahzenlerime ulaşan yollarımı
Yasin okunmuş gönlün payına İsrâ düşer

Gülme selvi Mahpeyker, bîkarar bu coğrafya
Yavuz yola düşerse Bağdat'ta Kisra düşer

Alma ahını aman elma bir küçük günah
Fırat Dicle kavuşur hasrete Basra düşer

Ölme, sûret-i kalbim, ayan Leyl'in onunda
Şiire şirk koşanın payına usrâ düşer

Kalma uzakta aman vuslat bir kayıp diyar
Kimine hüsrân yağar kimine Büşra düşer

Çalma sen o şarkıyı kavidir kaidemiz
İkramdır maidemiz düşerse esra düşer

Silme, kuğu kavislim, aynanın buğusunu
Şiir miraca çıkar, geceye mısra düşer

◆ Ali Rıza Kaşıkçı

Beni

Ne ölüyüm ne diri,
Neylesin hâllar beni.
Ayağımın yok biri,
Neylesin yollar beni.

Ne sevabım ne günah,
Doldu dile her gün âh.
Kınar beni ol gümrâh,
Neylesin kullar beni.

Çıplak ayak düş çöle,
Çilesizlik tek çile.
Bülbül hasret bir güle,
Neylesin dallar beni.

Yâr'e sundum elimi,
Cân'a ettim zulümü,
Zehir alsın dilimi,
Neylesin ballar beni.

Aşk pazarı bulunmaz,
Bir damlası alınmaz.
Altın olsam çalınmaz,
Neylesin pullar beni.

Tecelli sor fezâdan,
Kader ile kazadan,
Üryan olduk Rıza'dan,
Neylesin çullar beni...

Ahmet Efe ile Şiir ve Gelenek Üzerine

Konuşturan: Tayyib Atmaca

Şiirde geleneğin çerçevesi nasıl çizilebilir?

Geleneği, topluma geçmişten tevarüs eden her türlü birikim olarak gördüğümüzde onu göz ardı etmemizin mümkün olmadığı bellidir. Bize göre, ecdadımızın uzun asırlar içinde oluşturduğu madde ve manevi yadigâra sırt dönmek asla doğru değildir. Bu sebeple üreteceğimiz her türlü sanat eserinin geçmiş kültürümüzün temel taşları üzerine konulacak yeni yapı malzemeleri olması kaçınılmaz olur. Büyük inkâr ve hoyratlıkla geçmişi ret tavrı insanî olmadığı gibi hayatın gerçeklerine de isyan demektir. Hiçbir yapının temelsiz olmayacağı bellidir. Şiir dediğimiz edebî sanat dahi bu kuralın dışında düşünülemeyeceği için onu geleneğinden koparmaya çalışmak beyhude bir çaba olacaktır. Bir eserin geleneğe yaslanması ile tam olarak taklidi başka başka şeylerdir. Bu durumda “yeni” dediğimiz şiir de durağanlaşmış bir taklitten öteye geçmeli ve “kökü maziye dayalı bir âti” düşüncesinden neşet etmelidir.

Gelenek kavramı; divan, tekke, halk şiirinin yanı sıra modern şiiri de kapsar mı ya da tam olarak bu kelimenin kapsama alanındaki şiir odakları hangileridir?

“Modern” kelimesinin bizim zihnimizde olumlu bir manayı canlandırmadığını peşinen ifade etmeliyiz. Zira ecnebi (Fransız) kökenli bu kelime ve etrafında oluşmuş kavramlar silsilesi husûsen bizim “Müslüman” kimliğimizi hedef alan yabancı bir silah gibi görünüyor. Sanki bu silahla atalarımızın oluşturduğu bütün manevi kültür yapıları vurulacak, gönül bahçelerimiz kurutulmuş medenî birikimlerimiz yok edilecektir. Bir “devrim” kursunu ile can verme endişesi taşımanın hakkımız olduğunu düşünüyoruz. Nitekim bu zehirli kursunlarla yere serilmiş nice zevatı görüyor ve onların kendi öz kültür ve medeniyetlerine ne kadar yabancı kaldıklarını acıyla müşahade ediyoruz. Söz gelimi geçmiş inkâr adına işlenen devrim cinayetleri, İslâm ve Osmanlı düşmanlığı, halk ve daha çok tekke ve divan edebiyatı küçümsemesi bize göre en büyük kötülükler arasındadır. Böylece bütün köprüler yıkılmak ve bütün temeller çürütülmek istenmiştir. Bu tür bir eylemi çağdaşlık, batılılaşma ya-

hut modernlik olarak takdimin hiçbir kıymeti harbisi yoktur. Şimdi adına “modern şiir” denilen yeni tarzın toplumumuzda ne kadar kabul gördüğü ve hangi faydalı yapıyı oluşturduğu sorgulanmalıdır. Hiçbir mısrası ezberlenmeyen, ne dediği belirsiz, ilgili ilgisiz kelimelerden oluşturulmuş pek acayip bir yapıya “şiir” denilmesi ne kadar doğrudur? Küçük bir bestenin bile belli bir disiplin içinde inşa edilmesi mecburken o besteye güfte olması beklenen şiirin içine düşürüldüğü karmaşa affedilebilir bir şey değildir. Hem uzun asırlar içinde oluşmuş bir şiir anlayışı bir anda tepetaklak edilebilir mi? Bu yaklaşım insanlığın önder ve üstad saydığı o kadim şairleri hiç mesabesinde görmek değilse nedir? Demek ki insanlığa önderlik yapmış o dahiler bugünkü çömezler nazarında bir kıymet ifade etmemektedirler. Onların değer verdiği vezin, kafiye, aruz, hece gibi kuralların hiçbir önemi yoktur! Bunu nevezuhur bir türedi anlayış olarak görmemiz modernistlerin hoşuna gitmeyebilir ama bizim başka şey söyleme lüksümüz yoktur. Modernizmin gelenekle savaşa tutuşmak için üretilmiş bir yapı olduğu kabulüyle onu gelenekle ilişkilendirmemiz mümkün değildir. Bizim kabule pek yanaşmadığımız bir şey olmakla beraber belki ileriki dönemlerde modern şiir de kendi geleneğini (!) oluşturacaktır.

Geleneği reddetmek ya da geleneğin karşısında durmak şiir adına mı yoksa şairin kendi geleneğini oluşturma çabası adına takınılan bir tavırdır?

Geleneği ret, kıymeti harbiyesi olmayan bir eylemdir ki, belki kendisi hiçbir şey olamamış şair taslağının küçük kapris ve kibrinin eseridir. Onun kendi geleneğini oluşturmak gibi ulvî bir düşüncesi olduğunu kabul zor görünüyor.

Ahmet Efe, şiirinin gelenekle ne tür bağları vardır? Şekil, içerik, hayal unsurları bağlamında neler söylemek istersiniz?

Daha önceki ifadelerimizden anlaşılmalıdır ki biz geleneğimize bağlı, kendi kültür ve medeniyetimize hayran ve bilhassa İslamî esaslara bağlı kişileriz. Şu üç günlük dünya hayatının gelip geçici olduğunu kabulle “Hay” ve “Bâki” olanın yüce Al-

lah olduğunu ikrar ediyoruz. İnsanlığın kazandığı her başarının Allah'ın lütfu sayesinde gerçekleştiğine inanıyor ve bu başarılarından nefislere bir pay çıkartılmaması gerektiğini söylüyoruz. Biz her vakti ecdadımızın mirasına saygı duyuyor, ürettikleri eserleri hayranlıkla okuyup anlamaya çalışıyoruz. Kurdukları sistemi özümseyip daha iyisinin nasıl yapılabileceği hususunda kafa yoruyoruz. Çağın getirdiği bütün çarpık anlayışa sırt çevirip kendi tahir deryamızda yüzmeye çalışıyoruz. Halk, divan, tekke şiirine, koşma, varsağı, ilahi, gazel, meriye ve benzer her türe ilgiyle yaklaşıyor ve onları terennümden zevk alıyoruz. Yazdıklarımızdan, onlarınkine benzer bir esinti gelebilirse mutluluk duyuyoruz.

Bizim geleneğe bağlılığımız şekil, içerik ve hayal unsurlarından ziyade muhtevaya yönelik bir bağlılıktır. Yani biz ecdadımızın temiz itikadına hayranlıkla, dinimize hizmet için yaşamak istiyoruz. Bu uğurda hiçbir şan, şöhret, mevki, makam, para, pul filan talep edilemez ve ancak yüce Rabbin hoşnutluğundan bahsedilebilir. Bu safhada birilerinin bizi şuarâ zümresi arasında görüp görmemesi de bir kıymet ifade etmez. Kimin gerçek şair olduğunu gelecek kuşaklar belirleyecektir. Bir takım medyatik yorumların ve sosyal medya övgüsünün değeri yoktur!

Gelenekten beslenmeden ve sadece günümüz şairlerini okuyarak şiir yazma talimine başlayanlar şiirlerini geleceğe taşıyabilirler mi? Nasıl?

Bir şair adayının üç-beş kitap okuyarak bir yere gelmesi elbette mümkün değildir. Şiirin ilimsiz yazılamayacağı belli olduğundan geçmişe dair bilgi birikimi elbette gereklidir. Hele hele hiçbir ilmî geleneğe dayanmayan ve dinî hassasiyetlerden yoksun bir takım günümüz yazarlarının kitaplarını okuyarak şair olunacağı vehmine kapılmak acı verici bir son doğurur.

Geleneksel şiir denince neredeyse toplum tarafından kamıksanan ve adına "halk şairi" ve "divan şairi" denilen şairler için "yazacaklarını yazmış ve edebiyat tarihinin tozlu sayfaları arasında yerini almışlardır" düşüncesi size göre şiirimizin önüne örülen bir duvar mıdır? Değilse Türk şiirinin yeniden inşası denebilir mi?

"Edebiyat tarihinin tozlu sayfaları..." İşte bu, tam da modernistlerin tarifi olup, çağdaşlık adına işlenecek bir cinayeti itiraftır. Bu millete düşman

olmayan hiçbir kimse tarihimizin tozlu sahifelerinden bahsedemez. Bu tıpkı insanlığın yaşadığı en kutlu çağ olan "Orta Çağ"ı karanlık bir dönem olarak takdime yeltenen Peygamber düşmanı müsteşriklerin ifadesine benzemektedir. Bir milletin tarihî geçmişi onun en kıymetli hazinesi değil midir? Hele hele bizim milletimizin yüce İslâm ile kurduğu bağdan sonra bu dine hizmeti sayesinde kazandığı üstün başarı ve ürettiği sayısız medenî eser nasıl tozlu sahifeler olarak görülebilir ki? Tam aksine bizim geleneğimiz arı duru, aydınlık ve huzur vericidir. Sadece bir edebî ürün olan geçmiş şiirimize bakmak bile bu aydınlığı görmek için yeterli olacaktır. Bilhassa divan edebiyatında oluşturulmuş mazmunların bizim gönül sesimiz olduğu apaçık görülür. Daha çok deyim ve atasözlerimizle süslenmiş halk şiirimizde asla toz kabul etmeyen mücevherler gibidir. Eski şairlerimizi söyleyeceklerini söyleyip geçmiş ve artık görevlerini tamamlamış kimseler gibi görmek bize göre apaçık bir cehalet sergilemektir. Daha önce de söylediğimiz gibi şiir ancak ilimle yazılabilir.

Her şairin yazıya dökmese de elbette şiir üzerine düşünceleri, poetikası vardır. Düşünce dünyanızda bu hususta neler canlanıyor?

Sorunuza birkaç başlık altında kısaca cevap vermek isterim. Bize göre:

Şiir sevda işidir.

Şiir ve sanatta asıl gaye "İlahî hoşnutluk" olmasıdır.

Şiirde en önemli unsur "muhteva" olmak gerekir.

Şiirin kendi disiplinine tabi olması esaret değil, hürriyettir.

Şiir ve musiki ikiz kardeşler gibidir.

Bir şairin söyleyebileceği en güzel söz: "Allah'tan başka her şey batıldır. Her nimet de muhakkak zevale mahkûmdur!" sözüdür. (Yukarıda tercümesi verilmiş olan Arapça şiir Peygamber Efendimizin övgüsüne mazhar olmuş "Muallaka" şairlerinden Lebid b. Rebia'ya aittir.)

Kelimenin ötesinde kavram durur.

Şiir sanatı da diğer bütün sanatlar gibi Allah ve toplum içindir.

Estetik kaçınılmazdır.

Hece, milli şiirimizin temel direklerindedir.

Her şiir yeni bir doğumdur.

Şiir, “Sanat sanat içindir” gibi ucuz gerekçelerle kutsallaştırılmamalıdır.

Kafiye vazgeçilmez bir imkândır ve her şiirde kendiliğinden doğmalıdır.

İlimsiz şiir olmaz.

Okuyanını teshîr etmeyen ve ezberlenme isteği uyandırmayan söz yığını şiirden sayılmaz.

Şiir dilin değil, gönlün sesidir.

Sizce geleneğe bağlanmak bugünden geçmişe gitmek mi, geçmişini bugüne taşıyarak yeniden inşa etmek midir?

Geleneğe bağlanmak, geçmişe takılıp kalmak şeklinde anlaşılabilir. Bilakis geçmişe dair her türlü bilgi birikiminden istifade etmek, bize ait kültürü tanımak ve bilhassa kurulmuş inanç medeniyetimize olan sadakatimizi göstermektir. Elbette onun omuzlarına yaslanıp ileriye doğru koşmak daha doğrudur. Yeni bir inşa, geçmişin temel değerlerine bağlanmadıkça köksüz bir ağaç gibi kuruyup gidecektir.

Türk şiirinde geleneği çağın getirdikleriyle sentezleyip yeniden üreten şairler hakkında neler söylersiniz?

Geleneği çağın getirdikleriyle sentezleyip yeniden üretebilen şairlere selâm olsun...

Geleneği bilmek günümüz şairi için bir zorunluluk mudur? Kendinden önceki şiir mirasının bahçesinde gezmeden de şair olunabilir mi?

Böyle bir zorunluluğu en azından ilmî bir birikim için kabul edebiliriz. Her sanatın kendine has bir disiplini olduğunu kabul ediyorsak geçmiş şairleri ve eserlerini tanımadan iyi bir şair olunacağını da kabul edemeyiz.

Geleneği sürdürmek mi gelenekten beslenmek mi önemlidir ve bunun bir ölçüsü veya dozajı olmalı mıdır?

Geleneğin aynen sürdürülmesi zamanın icapları sebebiyle mümkün değildir. Herhalde yapılacak iş, ondan beslenmek olmalıdır.

Geleneğe ait malzeme özgünlüğün önünde bir engel teşkil eder mi?

Özgünlüğün göreceli bir şey olduğu ve herkeşe göre farklı bir şekil aldığı bellidir. Gelenek niçin bu özgünlüğün engeli olsun? Bilakis onu tanıyarak taklide düşmeden çok daha orijinal ve özgün bir duruş sergilenebilir.

Modern gelenekçi ne demektir? Bu sıfat hangi şairlerimiz için kullanılabilir?

Herhalde geleneğin muhtevaya dair bahislerini özümseyerek yeni tarz ve daha çok serbest şiirler yazmaya çalışan kimseler için “modern gelenekçi” tabiri kullanılıyor. Burada kulağa pek hoş gelmeyen bu nitelemenin içine giren şairlerin isimlerini sıralayarak yeni bir polemik başlatmamız doğru olmayacaktır.

Geleneği yalnızca şiir ve teknik bahsinden ibaret mi görmeliyiz edebiyat dünyasında yoksa şair tavrının, yaşayışının da yaslanması gereken bir gelenekten bahsedebilir miyiz?

Gelenek dediğimiz şey sadece şiir yahut onun teknik bahislerinden ibaret olamaz. Bilakis bundan kasıt öze dair kabullenişler olsa gerektir. Bir söz söyleme sanatı olarak gördüğümüz şiir de asıl gaye nedir? Eski şairlerimizin hayat tarzları ve düşünceleri dünyaları nasıldı? Neye inanır, hangi ahlâki kurallarla hareket ederlerdi? İddiaları ile yaşayışları arasındaki uyum nasıldı? gibi sorulara cevap aramak gereklidir. Herhalde şiiri kutsal bir gaye için vasıta kabul edenlerin “kal”den önce “hal”e dair endişe taşınması icap eder.

Selam hidâyete tabi olanlardır.

◆ Hanifi Yılmaz

Ben mi Aşkı Bilmezem

(Fuzûlî'ye rahmetle)

Der Fuzûlî Mecnun'un aslı esası benim
Acı elem kederin cümle havassı benim

Şimdi benim divane, düştüm aşkın narına
Beni çöllere salan aşkın tasası benim

Musa gibi savrulduym çekildim imtihana
Aşk sırrımın şahidi, yoldaş esası benim

Dilhun oldu yüreğim kim der ki aşk bilmezem
Nerde Mecnun Fuzûlî sevdanın hası benim

Şu feryadımın âhı feleklerden duyulur
Aşk şehrinin delisi dertli karası benim

Şu dünyanın tek süsü ona insan dediler
Bahtıma yazı gelmez sabrın turası benim

Mümtaz insan odur ki ona ilim gerektir
İlmi amel seyreder gönül yarası benim

İlimsiz şiirlerin kerpiçleri dökülür
Yıkılan duvarların ölçü darası benim

Nice derin sevdalar yokluğun kapısında
Hamken pişip yandılar aşkın verası benim

Aşk derdiyle hoş iken çıkmadın Kербela'dan
Şu Fırat'tan yayılan feryad sırası benim

En son türbedar oldun Aliyyül Mürteza'ya
Ol Haydar-ı Kerrâr'ın sırlı kurrası benim

Yılmaz çaldı kapını bâd-ı sabâdan gayrı
Kabrinde rahat uyu rahmet duası benim

◆ Songül Özen

Kalmadı

Bir idi yürekler bir idi gözler
Gönül eskileri her daim özler
Şimdi iki değil bin olmuş yüzler
Hatır da gönül de kalmadı artık

Cümle insanlara selam ederdik
Dostlarla buluşup kelimeler ederdik
Misafire bolca ikram ederdik
Hatır da gönül de kalmadı artık

Kahve fincanları boş boş bekliyor
Her gün dertlerine dertler ekliyor
Zalimler fakiri bir bir haklıyor
Hatır da gönül de kalmadı artık

Bir somun ekmeği bine bölerdik
Dost gülerse ancak biz de gülerdik
Şimdi bu huyları kimlere verdik
Hatır da gönül de kalmadı artık

◆ Lütviyye Əsgərzadə

Ay Od Yıldız Pervane

Bir bende var gökün altda,
Gözleri göke dikilip.
Yakası açılıp gökün,
Yıldızlar yere tökülüb.

Bu gece gök yanır, ne?
Ay od, Yıldız pervane.
Dün söz verib Ay bana,
Bu gün unutub mu, ne?

Uykum kaçıb gözüməndə,
Ayla konuşurum ben.
Sevdiğim mi Aya dönüb,
Göke çıkıb, göresən?

Ay göz vurur, gülümsüyor.
Konuşurum, o dinliyor.
Arkadan biri sesliyor;
Bu Ayda ne, görmüsün?!

◆ Aliyâr Arslan

Kaç Kere

Hayat deryasında delik sal ile
Dalgayla karaya vurdum kaç kere
Issız bir adada vuslatım vardı
Onun için kendim yordum kaç kere

Hiç sormayın benim gibi cahile
Bütün ömrüm geçti bin bir ah ile
Bazen yorgun düşüp çıktım sahile
Kum ile kaleler ördüm kaç kere

Ateşlere yandım, düştüm korlara
Hasret kaldım dağ başında karlara
Gözleri gözümde, özü körlere
Yitirdiğim yolu sordum kaç kere

Derman dedim tabiplerden savuldum
Sevgi dedim hakaretle dövüldüm
Sevda dedim kapısından kovuldum
Umutla kapıya vardım kaç kere

Hadi ordan dedi itti döşümden
Def eyledi defalarca başından
Hiç yılmadım öfkesinden taşından
O kapıdan gene girdim kaç kere

Ben yolumda ne eylendim ne durdum
Yüreğimde sevdam, vuslatım derdim
Bana viran oldu mekânım yurdum
Birdi bine döndü derdim kaç kere

Bir padişah oldum ferman eyledim
Yaktım şu özümü duman eyledim
Sevdama benliğim kurban eyledim
Uğruna bin *Aliyâr*'dim kaç kere.

◆ Hatice Ayşe Hasan

Dilyâre

Sükût, derin âh... çeker lertzânlaşır sözleri
Yara kanar, yâr yanar yokluğunda düş üşür
Gönlümü köle eder ahû nigâh gözleri
Hasretin hayalinden cümlelere düşüşür
Yara kanar, yâr yanar yokluğunda düş üşür

Sessizliğe sürükler sonum yine uçurum
O, efsûn dudağından düşen söz lime lime
Gümürlenmiş gülüşe nasıl yapılır yorum
Heceye seni yazdım boyun büktü kelime
O, efsûn dudağından düşen söz lime lime

Ve her yalnız kalışa ağlar dilâra ağlar
Satırlar esirlesir dil kurbândır dil yâre
Bir gamzesi uğruna eğilir koca dağlar
Busesi merhem olur yârindeki dilyâre
Satırlar esirleşir dil kurbândır dil yâre

Karanlıkları yırtar yüzündeki ışığın
Atmosfer kûtsiyete kavuşur nefesinde
Yüzde ölü yası var dilfigâr kör aşığın
Ezberimi hep bozar sihir gizli sessinde
Atmosfer kûtsiyete kavuşur nefesinde

◆ Hüseyin K. Ece

Gözlerinde Yeşeren Sabah

Gözlerinde yeşeren sabahı gördüğümde
Gökkuşığı seyreden çocuk gibi sevindim
Bugün yağmur mu yağdı, bir kuraklıktan sonra
Hangi müjde eklendi bu lacivert levhaya
Hangi yitik bulundu, hangi kapı açıldı?
Dolunay mı doğdu can, karanlık bir geceye

O nasıl bir tezyinat, o nasıl bir iklim ki
Kuşatır bütün ufku kendi boyası ile
O nasıl bir sevinç ki ne şiir anlatır, ne
de Firdevsi destanı terennüm edebilir
En usta bir ressamın fırçası bile aciz
kalır bunu çizmekten, bunu resme dökmekten

Sabah senin yüzünde bir anlam kazanıyor
Kuşlar yeniden beste yapıyorlar sevinçle
Güneşin yedi rengi süzülüyor odana
Bugün hüsn-i cemâla aşına olmak için
Bak, tebrik kuyruğuna giriyor kelekler
Yüzündeki benleri yeniden saymak için

◆ Mehmet Şirin Aydemir

Benim Adım

Yapmam asla siyaset
Etmem kimseye haset
Dilimde hep ya kısmet
Rıza'dır benim adım.

Kimselerle dalaşmam
Ona, buna bulaşmam
Gurur yapıp uğraşmam
Hilmi'dir benim adım.

Şiir benim tek faslım
Hava âdem'den aslım
Çok şükür yoktur hasmım
Barış'tır benim adım.

Yaradan'adır borcum
Aşkla yoğrulmuş harcım
Muhabbettir amacım
Derviş'tir benim adım.

Halimdir benim huyum
Herkese uyar suyum
Böyleyim ben de buyum
Haluk'tur benim adım.

Severim dünyalıyı
Çocuğundan yaşlıyı
Hatta bütün canlıyı
Âdem'dir benim adım.

◆ Xalidə Hicran Seyidova

Məchuldur İnsan Oğlu

Məchuldur insan oğlu ta ki yaranan gündən,
Elə bərk yerə çırpır, heç özün də bilmədən.

Yarıyolda qoyarsa səninlə bir yol gedən,
Ettdiyi xəbər verər o kəsin qeyrətindən.

Dəyişir sübh çağıtək, bürkütək, gah tutqundur,
Axşam bir az qızarsa, sübhün mehi soyudur.

Tanısan sən əzəldən əgər ki bircə kəsi,
Bəzən də tanımazsan, o kəslə etsən bəhsi.

Çox azdır haqq bilənlər, üzün döndərməyənlər,
Onlar heç unutmayı, yüz il uzaq gəzsələr.

Yanıdan külək ötsə, üz-gözünü döyəcək,
Unudanlar tufantək yerlərdə sürüyəcək.

Bəzən insan belədir, küləyin yerinə qoy,
Külək ağacdən tökür, barından sən də ye, doy.

Təbiətlə təb eyni, həvəsində sevgini,
Verən belə veribdir, qəlbə yaşat eşqini.

Unutsan kimliyini, qınayarsan özgəni,
Özünü unutmayan düz atır qədəmini.

Belədir bəşəriyyət, kim kimə edir töhmət,
Bil ki, o kəsdən görüb özünə tək cə hörmət.

Gündüzdə görüb sev ki, gecə bəyan eşqini,
Ömrü bada verənlər yaşayacaq tərsini.

İnsanlar möcüzdür, gözələ deyər özünü,
Sevmədiyın görsə, deyər çəpgöz gözlüdü.

İnsanların xasından soruşdum bircə kəlmə,
Dedim, elə danış ki, həddini aşıb keçmə.

Hər kəs gözləsə səddi, öz dediyi sözündə,
İncik adam qalmazdı, inan, bu yer üzündə.

Birin öldürmək üçün kimin xəncər dilində,
Kimin zəhər sözündən zəhərləyər dili də.

Paxıl tanıdım, bəzən istər ki, kor olasan,
İnsan tanıdım, istər ona möhtac olasan.

Müşahidə edirəm, mən hamıyla ekizəm,
Mən hamını həm qardaş, həm də bacı bilirəm.

Bilmədim quş dilini, onları anlayardım,
İnsan dilin bilsəm də, bəzən heç uylaşmadım.

Sən, ey *Xalidə Hicran*, sevin yer üzündəsən,
Qardaş-bacı əliylə quyuya düşməyəsən.

◆ Rövşən Xasayoğlu

Tutduğun Yola Bir Bax

*İranda azadlıq mübarizəsinə qatıldığı üçün
işgəncə görən Atilla Ərfəiyə itaf edirəm*

Atilla susdu durdu, suallar Fars dilində
Dedi: "Dilim Türk dili, farsça sorma elimdə.

Fars dilində danışmam, bunu qoy aləm bilə,
Söyləməm özgə dildə nə söz, nə də ki cümlə."

Əyilmədi yadalara, Türklük oldu dayağı,
Qırılsa da qolları, qabırğası, ayağı.

Göstərdi o yadelli yağılara bir daha,
Bu torpaqlar əzəldən Türk yurdu, Türkə oba.

Sənin onüzdə duran Atilla Ərfə idi,
Türkcə danış deməsi yenilməz zəfər idi.

Baxma ki, yeni girmiş, o on altı yaşına,
Farsın burnunu sürtdü, torpağına daşına.

İran'da Türk dilində məktəb yoxsa da ana
Öz dilini öyrətmiş o doğma balasına.

Bu dili damla-damla sdyl vermi ona
Ana dilin hoturmu yaddaına, qanına.

Trk dilin ldrmy kimsnin yetmz gc,
Trk dilində danıır dnyanın drdbir ucu.

Gzlrini yumaraq gni yoxmu sandın?
Trkly yox sayaraq bil ki, zn dandın.

Susdu he danımadı, qırıldı kemikleri...
Dzb ziyytlr, qızdırdı kpklri.

yilmdi Atilla, nnd ydi sni,
Trk yilmz kimsy, aıldan km srsri.

İran dey adlanan torpaqlar Slukludur,
Tarixim hrmt et, db-rkan bil budur.

Snintk xor grmdik baqa dili, a cani
Farsca sr yaratdı ŗeyx Nizami, Xaqani.

Trk dmn ksilmn tarım kir sbi,
Din qardaı sylyib hallandırma mshbi.

İslam olduun bel ŗbh dourur dz,
Yavura arxa çıxıb, arxadan vurdun bizi.

N olduun bilinmz, ŗeytanın kor byisi,
Tutduun yola bir bax, yoxluun xbrisi.

◆ Cahit Can

Hal-i Perişanımız

İnsanlığın řu perişan halini
Fikredince gözlerimden yaş gelir.
Gerçekleri vicdanlara haykırsam
Dört bir yandan sitem gelir, taş gelir.

Karı erimededen yüce dağların
Hasretini çeken benim baharın
Bin ümide gebe iken bak yarın
Ne yazık ki tipi gelir, kış gelir.

Nerde eski görkem, nerde o heybet?
Ağyarın önünde büküldü kamet
Tükendi saltanat, bitti azamet
Eski demler hayal gelir, düş gelir.

Böyle imiş insanlığın kaderi
Bitmez, artar her geçen gün kederi
Kalmadı hiç dürüstlüğün değeri
Neden böyle dolu gider, boş gelir?

Besmelesiz başlayınca ömürler
İnsanoğlu bu hayattan ne bekler?
Kimi düşmüş, kimi yerde emekler
Her geçen gün bir diğerine eş gelir.

◆ Hikmet Elitaş

Yıldızları Yollarına Sererdim

Gökyüzünden birer birer toplayıp
Üç beş kucak yastığına saklayıp
Saçlarını gecelerce koklayıp
Sabahları belik belik örerdim.

Elvan elvan bezer idim süsünü
Kıskanırdım gülüşünü sesini
Sürme yapar kandillerin isini
Kaşlarına, gözlerine sürerdim.

Aldırmazdım oka, yaya, kurşuna
Vurulurdum, kirpiğine kaşına
Sonra otururdum geçip karşına
Yüreğini gözlerinden sorardım.

Dudağında buse buse yok olup
Elinde sararıp, elinde solup
Kahverengi gözlerinde kaybolup
Ben kendimi yine sende arardım.

Gül takardım saçının her teline
Ellerimi kenetlerdim eline
Kollarımı halka yapar beline
Sabaha dek sarılırdım sarardım.

◆ Metin Özarıan

Ah Nazlı Ahıska

Yalnız kalıverdin ateş içinde
Dağıldın sürüldün kalleş içinde
Barındırılmadın bir keş içinde
Nasıl da yıllarca geçildin ıska
Ah nazlı Ahıska nazlı Ahıska

Ne yerin verdiler ne vatan oldun
Çapaklı gözlere sen batan oldun
Soğuk vagonlarda hayattan oldun
Sürüldün her yere koyuldun sıska
Ah nazlı Ahıska nazlı Ahıska

Etrafında zalim oyunlar döndü
Simalar çevrildi boyunlar döndü
Keskin bıçaklardan koyunlar döndü
Sen kurban edildin fücra fıska
Ah nazlı Ahıska nazlı Ahıska

Soldu bahçendeki laleler güller
Lala döndü seni haykıran diller
Sıktı boğazını hoyratça eller
Her gün yedi seni binlerce kıska
Ah nazlı Ahıska nazlı Ahıska

